

Roger Hobbs

De verdwijntruc

Vertaald door Mario Molegraaf

2015 Prometheus Amsterdam

Voor Nat en Gary

Oorspronkelijke titel *Vanishing Games*

© 2015 Roger Hobbs

© 2015 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus
en Mario Molegraaf

Omslagontwerp Bart van den Tooren

Foto omslag Diego Migotto

Foto auteur Michael Lionstar

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 2108 2

Dit werk is fictie. Namen, personages, plaatsen en voorval-
len zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur of worden
fictief aangewend. Iedere gelijkenis met echte personen,
dood of levend, voorvallen of locaties is volkomen toevallig.

PROLOOG

De Zuid-Chinese Zee

Een paar uur voor de dageraad op de ochtend van zijn laatste overval liet Sabo Park zich op zijn buik zakken naast het geweer op de boeg van zijn vissersboot, schoof naar voren in een gerieflijke schiethouding en opende het lenskapje van zijn nachtzichtkijker. Nadat hij snel twee keer de scherpstelling had gecontroleerd, pakte hij twee witte oordopjes, deed ze in en drukte op zijn iPod op *play*. Het enige liedje op de lijst was Nina Simonés 'Sinnerman'. Tien minuten en twintig seconden lang.

Als het was afgelopen, ging Sabo zo veel mogelijk mensen naar de andere wereld helpen.

Waar ging het om? In de Zuid-Chinese Zee zijn meer smokkelaars actief dan waar ook ter wereld. De zee verbindt havens in China, de Filippijnen, Maleisië, Taiwan en Vietnam. Er gaat meer vracht door die plas dan waar dan ook in de regio. Het meeste ervan is uiteraard legaal, maar niet alles. Ieder illegaal product dat het verkopen waard is, komt hier voorbij. Mensenhandelaren uit Cambodja laden oude containers vol kinderen, werpen ze een paar blikjes energiedrank en een emmer voor de uitwerpselen toe, en verschepen ze dan op grote schaal om ze als slaven in China te verkopen. In Vietnam laden kartels vloten uitvaren die zo zwaar met dope uit de Gouden Driehoek zijn geladen dat ze amper blijven drijven. Dageelijks vertrekken er speedboten vol namaakluuxeartikelen uit Hongkong en vissersboten geladen met verboden walvisvlees varen noordwaarts voor de hongerige Japanners. Uit Thailand

komt er speed, uit Rusland komen er wapens, uit Noord-Korea komt er vals geld en uit Sjanghai komen er clandestiene kopieën. Of we het nu leuk vinden of niet, de Zuid-Chinese Zee is in de wereld het epicentrum van illegale scheepvaart.

En waar je illegale scheepvaart hebt, daar heb je piraten.

De meeste mensen die aan piraten denken, hebben geen vent als Sabo Park voor ogen. Moderne piraten worden geacht Somalische knapen te zijn met AK's, opgefokt door de qat, geen uitgemergelde Koreanen die snel zeeziek worden. Sabo leek eerder een modemodel dan een geharde crimineel. Hij was 1 meter 98, droeg een windjack van Hugo Boss, een blauw Eton-streepjeshemd, strakke jeans en designlaarzen van twaalfhonderd dollar die nooit modder hadden gezien. Hij had een Rolex Daytona en een iPod met een laagje 14-karaats goud. Alleen het dikke katoenen skimasker en de latex handschoenen maakten duidelijk wat hij eigenlijk wilde.

Sabo Park was een roofovervaller.

Maar vannacht was hij niet zomaar iets aan het stelen. Hij was uit op iets zo kleins dat het in de palm van zijn hand paste en zo kostbaar dat je er een hele container met heroïne uit de Gouden Driehoek mee kon kopen. In de loop der jaren hadden duizenden mannen zoals hij voor deze dingen gevochten en het leven gelaten, want Sabo's doel was, op basis van het gewicht, een van de kostbaarste stoffen ter wereld.

Vannacht zou Sabo een blauwe saffier gaan stelen.

U moet weten dat meer dan de helft van de blauwe saffieren ter wereld op een gegeven moment wordt gesmokkeld, want de beste komen uit een landje dat Birma heet. Om precies te zijn komen ze uit de stad Mogok in de regio Mandalay. Het probleem is dat Birma geen land meer is. De natie noemt zichzelf tegenwoordig Myanmar, want gedurende enkele tientallen jaren werd het geleid door een militair bewind dat heel het land kapotmaakte. De nationale bazen stuurden natuurlijk nog steeds mensen de mijnen in voor saffieren, maar iedere edelsteen die ze tevoorschijn haalden moest eigenlijk regelrecht naar een door de staat aangewezen juwelenhandelaar, die er een marge van een paar duizend procent op deed en de

winst naar het regime doorsluisde. Voor sommige mensen was die marge gewoon niet genoeg. Ook nu Myanmar piepkleine stapjes richting democratie zet, bestaat de marge nog. Dus heb je smokkelaars. Een heleboel smokkelaars. Het ergste is dat de onafhankelijke drugslegers, die het in het Noorden voor het zeggen hebben, zich er uiteindelijk mee zijn gaan bemoeien, om extra inkomsten te hebben naast de drugsgelden waarmee ze hun eeuwige burgeroorlog betalen. Het is vaste prik dat er jaar in jaar uit voor meer dan een miljard dollar aan illegale edelstenen het land uit gaat.

Je hebt twee grote smokkelroutes – een goedkope en een goede. De eerste is voor slechte stenen; die gaan via de lange route. Om te beginnen moet een delver de steen stiekem langs zijn door de militairen aangewezen opzichter zien te krijgen. Dat kan flink lastig zijn. De delvers zijn dikwijls kinderen, soms pas zeven jaar, die dagen van achttien uur maken in verschroeiende hitte of ijzige kou; ze zeven dan met hun blote handen grind en goor water, op zoek naar kleurige steentjes die meer waard zijn dan hun complete dorp. Hebben ze er eentje gevonden, dan moeten ze het verstoppen, anders wordt het afgepakt. Je zou denken dat er volop manieren zijn om een steen te verstoppen, maar dat is niet zo, en de opzichters kennen ze bijna allemaal. Er is slechts één methode die echt werkt. De delver moet voor iemand het merkt dat modderige steenbrokje oppakken, het in zijn mond stoppen en het hele verdomde geval doorslikken. Geen makkie. Een saffier heeft op de schaal van Mohs een hardheid van 9, net iets zachter dan een diamant. Als het steentje een scherpe rand van ook maar een millimeter lang heeft, kan het net zo gevaarlijk zijn als een scheermes inslikken. En het joch kan het later ook niet zomaar uitspugen. Geen sprake van. Het steentje moet heel de weg afleggen. Keel, maag, darmen, colon. Als het er ten slotte uit komt, moet de delver het steentje uit zijn eigen bebloede drollen halen, afspoelen en naar de markt brengen.

Daar bekijkt een dikke Chinese vent met een juweliersloep het steentje en geeft het joch wat geld. Hij krijgt niet veel omdat hij in feite een slaaf is, maar ook een beetje geld is voor

een delver een hele som. Wanneer de Chinese makelaar een stel stenen heeft verzameld, verkoopt hij ze aan een Thaise drugsdealer in ruil voor heroïne. In Myanmar heb je meer aan heroïne dan aan geld. De heroïnehandelaar laadt de stenen dan in zijn auto en rijdt naar Tachileik, een dorpje nabij de grens met zowel Thailand als Laos. Bij aankomst ruilt hij de saffieren voor nieuwe heroïne bij een grenskoerier. Deze verstoopt de saffieren vervolgens in zakken rijst en smokkelt ze op een fiets of een auto met een grote laadbak de rivier over, Thailand in. Doodeenvoudig. In Mae Sai slijt men de edelstenen aan legale juweliers met het verhaal dat ze uit mijnen in Thailand of Laos afkomstig zijn. Omdat de saffieren van geringe kwaliteit zijn, is de leugen geloofwaardig. De handelaren vermengen de illegale stenen met legale exemplaren en verkopen ze op grote schaal aan handelaren overal ter wereld. De rest spreekt voor zich. En dan weer van voren af aan.

Maar deze route is voor het kleine werk. Niet lucratief. De serieuze spelers zijn niet geïnteresseerd in steentjes van één karaat die kleurloos zijn en melkachtig in het midden. Het grote geld is afkomstig van smokkel in grote saffieren van wereldklasse – tien karaat of meer, zonder gebreken, doorzichtig in het midden, helder van kleur, volmaakt van tint. Het verhaal begint eender: delver, Chinese vent, heroïne. Maar vervolgens nemen de serieuze smokkelbendes het over. In plaats van dat ze naar een grensplaats als Mae Sai of Mae Hong Son gaan, kopen ze de stenen voor een schijntje op in Mandalay, verstoppen ze in hun benzinetanks of ergens anders in hun auto's en rijden een paar honderd kilometer naar de havenstad Rangoon. Als de lading groot genoeg is, doen ze verdraaid weinig moeite het subtiel aan te pakken. Ze vervoeren de saffieren eenvoudig per gepantserd konvooi, met een stel bewapende bewakers, en schieten op iedereen die erom vraagt. Zijn de stenen eenmaal in Rangoon, dan worden ze op een vissersbootje geladen of op een ander onopvallend schip dat ze naar de internationale wateren brengt. Dit is uiteraard het gevaarlijkste onderdeel. De smokkelaars moeten niet alleen langs de Birmaanse kustwacht, die zich niet zomaar laat

omkopen, maar moeten ook meer dan duizend kilometer om het puntje van Maleisië heen varen, door de piratenrijke wateren van Thailand en Vietnam, naar de door de moesson geteisterde Zuid-Chinese Zee. Wanneer ze tenminste Hongkong weten te bereiken – de stad waar alles te koop is. Het is een riskante reis, maar als het schip daar veilig arriveert, kan ook maar een handjevol van deze stenen op de internationale juwelenmarkt een aanzienlijk vermogen opleveren. En wanneer je een liefhebber van edelstenen bent, moet je hier wezen.

In Hongkong zijn er meer juwelierszaken per vierkante kilometer dan waar ook ter wereld. Hierbij vergeleken zijn New York en Antwerpen een lachertje. Kowloon is het paradijs van de verleidelijke stenen. De winsten zijn pervers. De winkels hebben er saffieren die zo blauw zijn als de Stille Oceaan en zo helder als een glasscherf. Ze hebben onbewerkte robijnen ter grootte van een testikel die net zo stralen als de Avondster. Je kunt een horloge kopen dat met diamanten is overdekt of een mobieltje met een laagje platina, mocht je dat willen. Het draait bij edelstenen allemaal om het slijpsel, de helderheid, de kleur en hoeveel karaat te zijn. Als je vijf minuten door Canton Road in Hongkong loopt, zie je alle combinaties van deze kenmerken in de etalages uitgesteld. Met één geslaagde smokkeltrip kan een investering van twintigduizend dollar je een miljoen dollar opleveren. Elke saffier kan wel vijftienduizend dollar per karaat opbrengen, vijftig karaat per steen. Reken maar uit, het grote geld.

En voor Sabo Park draaide alles om het grote geld.

Hij tuurde de verte af door zijn nachtkijker, die de kalme oceaan met een bleekgroene gloed verlichtte. Over nog geen tien minuten zou een met saffieren geladen smokkelaarsjacht aan komen varen en hij zou er zijn om het te overweldigen. De boot was nog niet in zicht, maar Sabo wist waar die was. De lichtjes ervan schenen net boven de horizon, zoals een auto in de mist over een heuveltop komt. Sabo tikte op de maat van de muziek met zijn vinger op de trekkerbeugel.

Nog acht minuten.

Sabo stak zijn linkerhand omhoog om het aan zijn team te melden. Geen piraat in de geschiedenis van het vak heeft ooit alleen geopereerd, en daarop vormde hij geen uitzondering. Een dergelijke overval vroeg om nog twee mensen, plus een derde die zich niet op de boot bevond. Die persoon was het brein – de vrouw met het plan. Zij had alles uitgezocht en hun verteld waar ze moesten wezen en wanneer. Het brein doet de klus zelden zelf. Dat van hem zat driehonderd kilometer verderop bij haar satelliettelefoon in een limousine te wachten. Ze zou een dubbel aandeel krijgen.

De man achter het plexiglas op het brugdek was Captain. Hij was de roerganger, bij gebrek aan een beter woord. Zijn taak was regelen hoe ze weg zouden komen. Captain was ook zijn enige naam. Iedereen noemde hem zo. Hij was een stevige, oudere heer, afkomstig uit Oost-Rusland, met een gezicht als een verschrompelde pruim. Terwijl Sabo heel de tocht misselijk was geweest, zat Captain de zee in het bloed. Hij was een van de beste illegale zeelieden ter wereld. Hij was begonnen met het vervoeren van vluchtelingen van Sjanghai naar Jindo in de jaren tachtig, maar toen die route opdroogde was hij het in Maleisië met heroïne gaan proberen. Bangkok-Singapore in achttien uur – de moeilijkste smokkelroute in Azië. Tien jaar lang voer hij met speedboten vol van het spul, tot hij door een politieactie hogerop zonder geld kwam te zitten. Hij was een geduldige en vriendelijke man. Een leven in de misdaad hoorde niet bij hem. Hij liet nooit iemand achter, zelfs als hij een lading zou mislopen. Hij zag zichzelf als een slachtoffer van armoede en van de omstandigheden, en had daarin waarschijnlijk gelijk. Je hebt geen oude piraten, alleen oude mannen.

Beneden in het ruim bevond zich de *point man*, verantwoordelijk voor het eigenlijke overstappen van schip op schip. Ze noemden hem Jim Holmes, en hij was een Nieuw-Zeelander die niet naar huis kon omdat hem wegens bankovervallen vijftientig jaar cel wachtte. Hij had de gelaatskleur van een katoenbol en de zenuwen van een knaagdiertje. Hij was zo angstig dat hij letterlijk beefde, maar eerlijk gezegd had hij

volop reden zo gespannen te zijn. Hij had tegelijk de makkelijkste én de gevaarlijkste taak. Als Sabo uitgeschoten was, zou Holmes overspringen op het smokkelaarsjacht terwijl dat nog bewoog en het doorzoeken om te achterhalen waar de safieren waren verstopt. Wie weet wat er verder nog aan boord verborgen zou zijn. Eén gewapende smokkelaar die zich slim had verstopt of één deur met een boobytrap en het kon met hem zijn gedaan. Hij bibberde in zijn rubberlaarzen, hield zijn ogen stijf dicht en greep zijn kaliber 12-geweer vast of het hem kon ontglippen.

En dan had je Sabo Park. Tenger van bouw, donkere ogen, geen glimlach. Zijn lange zwarte haar reikte tot zijn schouders, waar het deels een tattoo bedekte van het Engelse pondteken, aan de achterkant van zijn nek aangebracht. Twee lange, diepe littekens kronkelden in de vorm van een permanente grimas van zijn jukbeenderen omlaag. Hij vertoonde geen angst, niet omdat hij stoer of sterk was, maar omdat hij die emotie in zijn leven niet één keer had gevoeld. Zijn hartslag was even regelmatig als het tikken van een Zwitsers horloge. Hij wiebelde met zijn hoofd op het ritme.

Sabo was een *button man*.

Een killer van beroep.

Dat was dan heel het team. Slechts drie kerels. Misschien verbaast het u, maar drie piraten die samenwerken kunnen op zee bijna ieder schip aan. Zelfs een tanker ter grootte van het Empire State Building heeft slechts tien à vijftien man aan boord. Moderne schepen hebben geen grote bemanning nodig. Alles gaat tegenwoordig automatisch.

Captain deed zijn hand omhoog, als reactie op het teken van Sabo. Hij had op de radar gevolgd hoe het doeljacht naar hen toe kwam, maar nu niet meer. Hij hurkte onder het stuurpaneel van de vissersboot om de stroomonderbreker aan te zetten en het beetje licht dat er nog aan boord was doofde. De instrumenten werden donker. De boot was even zwart als de oceaan eronder. Er was geen maan. Vervolgens waadde hij door het duister en alleen op gevoel koppelde hij een autoaccu aan een wit, rond elektronisch apparaat dat aan het dak van

de cabine was bevestigd. Het was een speciale stoorzender, voor het geval de kapitein van hun doel zo snugger was op zijn instrumenten te kijken. De vissersboot was nu volkomen onzichtbaar, net een gat op de oceaan. In deze mist zou niemand hem zien naderen.

Nog vijf minuten.

Sabo trok de grendel van zijn geweer terug en deed een patroon in de kamer. Hij had een H-S Precision 2000 Tactical Take-Down-geweer, een civiele versie van het soort dat Israëliische sluipschutters prefereren. In mechanisch opzicht was het niet veel meer dan een ouderwets geweer voor alle doeleinden. Een repeteergeweer, .308 Winchester, een loop van zestig centimeter. Zijn versie was in matzwart afgewerkt en had, de nachtkijker inbegrepen, in een Amerikaanse wapenwinkel iets meer dan zeventuizend dollar gekost. Het had drie vierpatroons magazijnen, eentje in het wapen zelf en nog eens twee aan de handbeschermer vastgemaakt zodat hij ze heel snel kon pakken. Hij drukte zijn wang tegen de kolf, deed één oog dicht en begon naar zijn hartslag te luisteren. Sabo beleefde slechts aan twee dingen in de wereld plezier: mensen afmaken en de muziek van Nina Simone. Voor hem was dit een verrukkelijk moment.

Hij wachtte dus af.

Het had maanden werk geveegd dit moment mogelijk te maken. De vrouw die de plannen voor deze overval had gemaakt, het brein, had zich over tientallen nautische kaarten en maritieme almanakken gebogen om de ideale plek voor de aanval te vinden. Ze had de route van het jacht over zee met een gradenboog gevolgd en nog eens gevolgd en voor alle zekerheid computermodellen geraadpleegd. De Zuid-Chinese Zee meet drieënhalf miljoen vierkante kilometer. Dit ene vaartuig op deze bepaalde nacht vinden was als de roos van een dartboard raken op twee straten afstand en met een blinddoek om. Er was maanden op het bepalen van deze locatie gestudeerd. Breedtegraad en lengtegraad klopten precies.

Drie minuten.

Toen kwam het jacht boven de horizon uit, het kwam niet

ineens in zicht, maar in stukjes, zoals een zonsopkomst in de winter. Eerst de radioantennes, gevolgd door de mastverlichting, de groene en rode zijverlichting, het dek, en ten slotte de reflecterende tekening op de romp. Alle vier de lampen leken in de verte te glinsteren – iets wat Captain de Diamant des Doods noemde. Al snel sneed heel de boot als een scheepsmodel door de mist.

De boot kwam recht op hen af.

Sabo raakte steeds opgewondener. Elke seconde die verstreek leek een eeuw te duren. Als kind wist hij niet hoe hij zijn bloeddorst moest beheersen. Op dit soort ogenblikken zou hij de kriebels hebben van verwachting tot hij ontplofte en zijn gewelddadigheid botvieren op iedereen die de pech had in de buurt te zijn. Tegenwoordig had hij meer beheersing, maar toch voelde hij hoe het groeide. De boosheid, het plezier en de woede gingen via zijn ruggengraat omhoog naar de achterkant van zijn nek en lieten zijn haren overeind staan. Hoe langer hij wachtte zich te laten gaan, hoe beter het zou zijn, wist hij. Het was een maand geleden sinds hij voor het laatst een man had verwond en zes maanden sinds hij er een had gedood. In zijn geest raasde het van de berekeningen. Wind, afstand, knopen, mondingssnelheid. De horizon was vijf kilometer ver. Het jacht bewoog met vijftien knopen. De kogel zou met drieduizend kilometer per uur vliegen. Sabo hoefde natuurlijk zulke rekensommen niet te maken – hij zou pas schieten wanneer het doelwit dichtbij was – maar hij deed het plichtmatig. Louter gewoonte. Dit draaide om zijn eigen persoonlijke genot. Hij wilde dat het grote moment perfect was. Nog maar heel even. Hij verschoof zijn vinger naar de trekker.

Eén minuut.

Het jacht was inmiddels zo dichtbij dat Sabo twee mannen aan boord kon zien. Op de boeg zat een jonge man op een vouwstoeltje met een verrekijker om zijn nek. Midden op het dek was er een tweede man, ouder, die een sigaret rookte.

Sabo koos op goed geluk voor de roker, een lange Aziatische man, die broodmager was en zo kaal als een baby, en bekeek hem door zijn vizier. Tattoos liepen over zijn nek omlaag en

kwamen op zijn onderarmen uit zijn hemd tevoorschijn. Hij stond aan stuurboord zijn sigaret te roken en in de mist te turen. Hij had een of ander machinepistool over zijn schouder. Het wapen leek een oudere MP5-variant, maar Sabo kon het vanuit deze hoek niet goed zien. Het had een opvouwbare kolf en er zaten twee magazijnen in het frame, dat lukraak aan elkaar was geplakt. Hij zou niet bijster veel aan dit wapen hebben. Op het mechanisme zaten door jaren slechte behandeling overall krassen.

Het tweede doel, het joch op het vouwstoeltje, was een stuk interessanter. Hij kon niet ouder dan twintig zijn. Afgaande op de verrekijker rond zijn nek was hij de uitkijk. Sabo taxeerde hem heel snel. Het joch leek niet veel voor te stellen, maar hij had een leuk geweer op zijn schoot. Een of andere variant op de AR-15, maar Sabo kon niet zien welke. Maar de taak van het joch in aanmerking genomen ging het waarschijnlijk om een Oost-Aziatische imitatie – misschien een CQ of een Trailblazer. In beide gevallen zou het een zeer behoorlijk wapen zijn. Jammer dat hij nooit een kans zou krijgen het te gebruiken.

Via zijn vizier had Sabo het gevoel oogcontact te maken. De doelwitten zagen er heel anders uit dan alle Birmezen die Sabo tot nu toe had gezien. Ze hadden gelijkmatige, bleke trekken, wat ongewoon was in het hete, lichte Birma. Maar dat maakte Sabo niet uit. Hij richtte op de oudere man met de sigaret. Zijn rode punt gleed omhoog, als uit eigen beweging, tot die op het midden van het hoofd van de man rustte, net onder de brug van diens neus. De gevoelige plek. Een goede button man richt niet op het voorhoofd, maar eerder op het midden van het gezicht. Wanneer de kogel eenmaal de tanden of de neus door is, vaagt hij de onderste helft van de hersenen weg. In het bovenste deel van de hersenen mogen dan alle gevoelens en herinneringen van een vent zitten, in de onderste helft zit alle bedrading. Het verlengde merg en de middenhersen – hartslag en motorische functies. Als je een man in de hersenstam schiet, is het of je hem met een knopje uitzet. Hij is zo snel dood dat hij het niet eens voelt.

Sabo hield zijn lichaam recht, om het heel lichte heen en weer gaan van de onder hem schommelende vissersboot te compenseren. Hij stopte met ademen en luisterde naar de allerlaatste maten van zijn liedje, in afwachting van het juiste moment.

Drie.

Twee.

Eén seconde.

Toen vertraagde, in Sabo's geest, de tijd. Hij zag alsof de kogels zijn ogen waren. Zodra hij de trekker overhaalde, schoot de slagpin naar voren en raakte het hart van de zware .308-messing patroon. Het slaghoedje ontstak met een vonk, vervolgens dreven het kruit en de hete gassen de kogel naar voren door de loop, waarop de kogel met een supersonische knal door de mond barstte. De kogel schommelde en spinde in het oceanbriesje, om toen hij vlakbij was naar links en omlaag te hellen. Maar Sabo had dat verwacht – de zwaartekracht leidde de kogel naar zijn plaats. De kogel maakte vlak onder het linkeroog contact met het doel en schoot zijwaarts door het hoofd om dat achter het rechteroor te verlaten. Het schot knalde het hele hoofd uit elkaar. Grote stukken schedel kwamen in verschillende richtingen neer. Uit de uitgangswond kwam een zware roze mist. Toen bereikte het geluid van het schot, als bij nadere overweging, uiteindelijk Sabo's oren.

Boem.

Sabo gebruikte de grendel en wijdde zich aan het volgende doelwit op de boeg van het schip. Het joch had niet eens gelegenheid zijn wapen te grijpen. Het was te laat. Sabo richtte en vuurde, en blies de hersenen van het joch eruit voor die ook maar overeind kon komen. De jongen zonk naar achteren en gleed half van zijn stoel af.

Het geluid van de schoten moest de aandacht van de rest van de bemanning hebben getrokken. Sabo zag de motoren van het jacht een golf water uitstoten om vervolgens af te slaan. Een paar tellen later stormde een derde man – deze droeg een effen grijze overall en een gebreide muts – de cabine uit met een klein, zwart pistool in de aanslag. Sabo nam niet de